

alnak mérték-
e hozzá a vért.
költői között
k a szőlő ned-
es ifju kornak
rt kellemesen
a régi példa-
lálós mesédet,
m. — **Monok**
vidék tótajku
án a fővárosi
rűjtöttek már.
hogy ez ada-
s olvasói, szin-
ok hozzá. —
k is rá, hogy
erülsz, meglá-
Ha meg én
-városba, ahol
gy el ne néz-
ttani pompás
rdultam meg,
egáról a város-
lejáról s egyéb
is irtam, de
ára, melynek
lma azokat a
: az örvendé-
Anna. Milyen
Szt. Gellért-
e, még nincs
aban olyasmi
i ama hegy
redéves fűnn-
éssel fog oda
len fia, lánya.
rt csak dicsér-
s levélkédben
a és Gyula.

G.

egyei insé-
küldöttek:
ózsai 1 frt.,
frt., Gyulai
Ákos 1 frt
encz 2 frt.,
Fried Pista

egyes ada-
gó bácsi.

enaeum-épület.
adapesten.

— MEGVAN BERTOK, MEGVAN! (Lásd a 238. lapon.)

PUTNEY VÁRA KEDVENCZE.

(Elbeszélés képekkel.)

A »Sastoll« és az »Ezüst barlang« szerzőjétől.

(Folytatás.)

TUDJUK, hogy ez nem történt meg; de a nyomok azt mutatják. Már legalább Vilinek, aki még nem tudott oly jól olvasni a homokban, mint a kitanult vén katona. Mert Tamás, bár eleinte megijedt, csak vizsgálgatta tovább a nyomokat és egyszerre megint vidámabban szólt:

— Nem úgy van ... Katicza és a vörös-bőrűek nem egyszerre voltak itt. Nem bizonyos, hogy elfogták.

— Már ugyan honnan tudná ezt, Tamás bácsi? kérdé Vili.

— Nagyon egyszerűen és egészen bizonyosan. Ime: itt van egy vörös-bőrű lába nyoma ... és rajta keresztül esik a kis Katicza nyoma ... tehát világos, hogy ő később lépegetett itt. És sehol sincs egymás mellett nagy nyom és kis nyom. Már pedig ha a vadak magukkal hurczolták volna, akkor egymás mellett kellene a lábak nyomainak lenni, nem pedig hogy a Katicza taposta szét a vadak nyomait.

— Az igaz ... lám ... ez csakugyan bizonyít valamit.

— Ez még nem bizonyítana eleget. De ime, itt volt a csónak kikötve és itt egészen a víz szélén csupán a kicsikének a lába nyoma látszik, még pedig mind csak a csónak felé menet. A vörös-bőrűek nem közeledtek a csónakhoz. Így

már semmi kétség, hogy Katicza beült a csónakba.

— Oh, akkor hát már talán otthon is van.

— Nincs, felelé Tamás megint szomoruban. Arra nincs ereje, hogy keresztül evezzen az erős sodru folyón. Beült a csónakba, de annál nagyobb bajba jutott. A csónak elszótt vele. Így még nagyobb veszedelembé keverte magát. A víz elvitte csónakostul.

— De hát akkor hol keressük? szólt Vili csüggedten.

— Csak innen lefelé a víz mentén. Ha föl nem borult, akkor a víz sodra előbb-utóbb vissza hajtotta a partra. Mert, hogy a tulsó partra keresztül nem jutott, az bizonyos. Tudod, hogy még nekünk is dolgot át, mikor a folyó közepén az erős vízben köll eveznünk.

— De hátha ki sem jutott a partra, föl sem borult, hanem uszik a csónakkal. Isten tudja mily messze már!

— Addig megyünk utána, míg nyomára lelünk.

Ezt Tamás oly nyugodtan és határozottan mondta, mintha ennél egyszerűbb és természetesebb dolog nem is volna a világon. Vili pedig tudta, hogy Tamás meg is teszi, amit mond.

— Én sem megyek haza úgy, hogy hirt ne adhassunk Katiczáról, mondá elszántan.

— Akkor hát induljunk. Itt hiába vesztegetjük az időt. De most aztán vigyázva ám! Azok a semmiházi vörös-bőrűek itt ólálkodhatnak még közel. Figyelni köll mindenre.

— Résen leszek. Menjünk!

Megindultak s Vili pontosan ügyelt, hogy mindig a Tamás lába nyomába lépjen. Ezt a fehérek eltanulták a vörösbőrüektől. Ha valaki meglátja a nyomot, azt hiszi, hogy ott csak egy ember járt. Ez félre vezeti az ellenséget. Ahol csak lehetett, a folyó partján haladtak, hogy észre vehessék, ha ott valami jel Katiczára mutatna.

Jó óráig haladtak így előre, mignem olyan helyre értek, ahol a folyó hirtelen nagyot kanyarodik. Itt a Tamás fürkésző szeme megpillantott valamit, ami egyszerre egészen más irányba terelte a figyelmét.

* * *

Hogy azonban ezt jobban érthessük, vissza köll térnünk Katiczához, akit akkor hagyunk el, mikor beszállt a csónakba és hasztalanul erőlködött az evezővel. A csónak szépen lassan uszott lefelé, amerre a víz vitte. Hol beljebb került a folyó közepére, hol megint vissza a parthoz. A kis leány most már kezdte belátni, hogy olyan dologba fogott, melyhez nincs elég ereje. De már benne volt, ott lebegett a vizen, tehát erősen el volt szánva, hogy nem tágit. Csakhamar meg köllött azonban győződnie, hogy ez az elszántsága sem sokat ér. Amint egyszer ismét azon erőlködött, hogy a csónakot beljebb hajtsa a tulsó part felé, az evező kiesüszott a kezéből, leesett a vízbe és eluszott.

— Ejnye no! sóhajtott fel busulva. Ez már nagy baj!.. Most már semmit sem tehetek... attól tartok, hogy ma már nem jutok haza.

Erre bizony nem sok kilátása lehetett, mert a víz csak sodorta mindig tovább

lefelé a csónakot. Katicza egy ideig azon törte a fejét, hogy most ugyan mit tehetne még; de éppenséggel nem jutott eszébe semmi. Lefeküdt a csónak fenekére és felfohászzkodott:

— Jó Istenkém, segíts rajtam, soha sem fogok többé véteni kedves szüeim akarata ellen!

És bizva a jó Istenben, akiben bizni anyja megtanította, egészen nyugodtan feküdt. A csónak kellemesen ringott, akár csak bölcső lett volna. S a kis leány szépecskén elszenderült.

Csöndes, derült éj volt, semmi sem zavarta Katicza álmát s igen szépen álmodta éppen azt, hogy otthon van, mikor egyszerre csak nagy zökkenésre riadt föl. Hamarjában alig tudta, hol van és mi történt vele.

Hogy hol van, azt akkor sem tudta, mikor egészen fölocsudott; de hogy mi történt, azt körülbelül kitalálhatta. A folyó ezen a helyen hirtelen nagyot kanyarodott s a víz egyik ponton erősen neki zúdult a partnak. És ezen a ponton erősen oda sodorta a csónakot is a sekély parthoz, úgy hogy a csónak orra egészen fölcuszott a szárazra. Így aztán a csónak egy kis időre megállapodott, bár a hátsó része annál mélyebben merült a vízbe, mely csapkodta és sodorta.

Katicza fölállt s a hold fényénél hamar átlátta, milyen helyzetbe jutott. A csónak lassan-lassan ismét vissza kezdett csuszni a vízbe, gyorsan határozni kellett, hogy mit tegyen.

— Jobb lesz, ha kiszállok, gondolá. A tulsó partra már úgy sem juthatok át, mert nincs evezőm... de ha volna is, nem

birok vele . . . Mamáék meg most már bizonyosan alusznak, nem várnak . . . alkalmasint kitalálták, hogy Tamás bácsival mentem el, reggel ott fognak keresni. Legokosabb lesz, ha vissza megyek a várba. Majd megkérem Tamás bácsit, vigyen haza, mihelyt megvirradt.

Ezt hamar végig gondolta és sietett a csónak orrához. Ideje is volt, mert ezalatt a csónak már egészen vissza csuszott a vízbe és megint szabadon kezdett lengeni.

— Nem baj, tudok én nagyot ugrani.

S a csónak orrára állva, nagyot lendített magán és kiugrott. A rugástól a csónak messzire besiklott a folyóba, Katicza pedig csakugyan kijutott a partra, csakhogy jókora bukfenczezéssel. Végig terült a földön. Szerencsére puha, fővenyes part volt, nem történt baja és mindjárt talpra is ugrott.

— Így ni! Ha már nem juthattam el a tulsó partra, jobb szeretem mégis, ha itt vagyok a szárazföldön, mint ott a csónakban. Ki tudja, hova jutottam volna, ha az a csónak ide nem ütődik a parthoz! Most oda megyek, ahová magam akarok, nem ahová a víz sodor.

Ezt nagyon szépen gondolta a kicsike; de amint egy ideig ott álldogált, azt vette észre, hogy mégsem egészen úgy van.

Menni mehet, amerre akar, az igaz. De merre menjen? Legelőször is azt köllött tudnia, hogy most hol van? De erről még csak sejtelve sem volt. Soha sem járt ezen a tájékon és még azt sem tudhatta, messzire van-e onnan, ahonnan elindult.

— Persze, baj, hogy elaludtam. Szeretném tudni, sokáig aludtam-e?

Ezt nem birta kitalálni. Ha a hold állásából már tudott volna olvasni, könnyen kiszámithatta volna, hogy biz' abba jócskán eltelt az idő, amíg a csónakon ide jutott.

— Itt nem maradhatok, az bizonyos, gondolá. De merre induljak, hogy haza jussak?

Ez nagyon fogas kérdés lett volna holmi elkényeztetett városi gyerekek. De Katicza kicsike létére is már sokat hallott, tapasztalt is. Emlékezett rá, hogy mikor atyjával, Vilivel vagy Tamás bácsival messzibbre elsétált az ős rengetegbe, azok miként szoktak eligazodni. Egy kis gondolkozás után ki is találta a nyitját.

— Ha még a csónakban ülnék s vissza akarnék jutni oda, ahonnan elindultam, akkor vissza felé köllene eveznem, fölfelé a folyónak . . . no persze, ha birnám. De itt a száraz-földön birhatom, itt nem köll evezni, csak gyalogolni. Ha fölfelé megyek a folyó mentén, eljutok arra a helyre, ahol beültem a csónakba. Onnan már el tudok igazodni a várba.

Eddigi tapasztalatai után többé nem is gondolt rá, hogy mindjárt haza jusson. Ez a rettentően alkalmatlan folyó nem ereszti. De ha eljut a várba, onnan Tamás bácsi majd haza segíti. Most tehát az a fődolog, hogy vissza jusson a várba.

— Bizony, szinte kár is volt elmennem onnan . . . majd fognak rajtam nevetni, ha vissza kerülök . . . De már ez mind egy, csak ott legyenek!

(Folytatása következik.)

A KÉT PEGAZUS-CSIKÓ.

— Mese. —

PEGAZUS — ez tudni való —
 A tüsszögös költői ló.
 Ha felkap rá a gazdája,
 Csak úgy omlik dala árja.

Ennek két pegazus-csikó
 Hírét hallva — gyi te! . . hihó! —
 Az ut porát felrugdosták,
 Ha lelnének ők is gazdát;

Költő-gazdát, dalnok-lovast,
 Dicsőségtől fényugarast!
 A hátukra fölveszik majd,
 Onnan zengjen büvölő dalt!

Szerte járnak nagy-szágúldva.
 Az orrukon tüzet fúva.
 Néznek balra, néznek jobbra,
 Minden virágzó bokorba;

S tovább-tovább kutatgatnak,
 Fűzes partján a pataknak.
 Völgy ölén, hegy oldalában —
 Nem találnak, mind hiában.

Jegenyefa tetejében
 A fiát mosdatva éppen,
 Megszólamlík egy vén holló:
 »Megállj, te két bolond csikó!

»Mind hasztalan a sürgétek —
 »Soha így célt nem is értek:
 »Jól tudhatnátok már azt —
 »Guzdát nem a csikó választ!«

A FŐ-PRÓBA

vagy

TINIKE ÉS TIBIKE NAGY ESTÉLYE.

— Nevezetes próbálkozás nyolcz képpel. —

RENDJÉN volt, ugy is volt, hogy a holnapi nagy nap gondja egészen a Tinike nyakába szakadt. Tibor urfi oly könnyen vette a dolgot, mintha semmi különösebb kötelesség sem várna reá. De hát igaz, hogy ő a kisebbik és ő tökéletesen megbizik testvér-nénjében.

— De azért mégis törhetné ő is egy kicsit a fejét, zsörtölődött Tinike. Ő is hallotta, amit a mama mondott.

És csakugyan, Tibike is hallotta, mikor a mama így szólt:

— Aztán legyen rá gondotok, hogy a vendégeitek jól mulassanak. Nagyon megszólnának, ha unatkozva töltenék itt az időt. Szedjétek szépen rendbe a játékszereiteket és gondolatok ki mindenféle ügyes játékot, hogy kellemes szórakozást szerezzetek a vendégeknek,

Mert holnap vendégül jönnek mind a játszótársaik, nyolczan: négy leányka s négy fiu, ugy hogy kerek számban tizen lesznek együtt. Tinike rögtön be is látta, hogy csakugyan előre ki kell gondolni mindenféle kellemes játékot, mert ilyen nagy társaságot nem könnyű ám egész délután mulattatni. De a csökönyös kis Tibike semmikép sem akarta törni rajta a fejét. Mikor Tinike komoly tanácskozást kezdett, Tibike félvállrólmondá:

— Oh, majd kitalálunk valamit. Aztán meg ki is fürkésztem már én a szakácsnétól . . . lesz ozsonnára kávé, csokoládé,

mandulás kifli, vajjas perez, datolya és még sokféle jó; hát ez bizony elég, még ha nem nyolczasával jönnek is, de akár huszan.

Tinike szánakozva nézett a torkos Tibikére, aki csak a pompás ozsonnára gondol. Persze azt hiszi, a vendégeik is mind olyanok. De hát ozsonna előtt meg ozsonna után? Nagy gond ez! Aki igazi házi-kisasszony akar lenni, nem engedheti, hogy megszólják.

Most is ebéd óta folyton-folyvást törte a fejét Tinike és végre nagy öröme meg is találta az igazit. De ehhez már szüksége volt Tibikére. Sietett tehát hozzá, ámbátor, mikor belépett a szobába, látta, hogy nem igen jókor jött. Tibike éppen rettentő csatát vívott a muszka hadsereggel. A nagy asztalon félelmetes csata-rendben állt az ellenség, hosszú sorokban vonult föl a puskás gyalogsága, a tüzes lovassága. És a rettentő ellenséggel szemben vitéz Tibike generálisnak csak egy ágyuja volt. Mégsem ijedt meg. De már az igaz is, hogy ez az ágyu hatalmas egy ágyu volt. Csak meg köllött nyomni a rugót, hát kilötte a kemény bőr-golyóbist oly erővel, hogy a leghatalmasabb muszka is menten fölfordult, nem is egy, hanem kilencz is egyszerre. Éppen czélozott Tibike, ilyenkor pedig senki sem gondolhat egyébire.

— Tibike, most már igazán gondoskodnunk köll holnapra . . .

— Bumm! Éljen! Öt muszka esett el!

— De Tibike! Hagyd most azt a lövöldözést! Most fontosabb dolgot köll elvégeznünk.

— Bumm! Megint három! Lesz csokoládé, ne félj semmit! Még egy ilyen szép lövés és győztünk!

— Jól van; ha te nem akarsz hallgatni az okos szóra, akkor elmegyek Aladárhoz és vele fogom rendezni az új játékot, melyet kigondoltam.

De már erre félbe hagyta Tibike a hősi csatározást. Először is mert nem szerette volna, hogy Aladár foglalja el holnap az ő helyét; de meg azért is, mert a Tinike új játéka, amiket sokszor kigondolt, nagyon mulatságosak voltak, ámbátor, igaz, néha-néha a végők nem volt mulatságos, mert nagy sírás lett belőle, vagy pedig az, hogy pironogatást kaptak a mamától. Hanem most Tinike bizonyosan valami nagyon szépet és okosat gondolt ki.

Oda ment tehát Tinikéhez, aki széken ülve várta. Rákönyökölt a Tinike térdeire és kíváncsian kérde:

— No hát, hadd hallom: mit gondoltál ki?

— Nagyon szépet! Olyat, hogy még olyat soha sem játszottunk.

— Mi az már no?

— Hát emlékszel-é, hol voltunk mult vasárnap este?

— Már hogy ne emlékezném? A czirkuszban voltunk.

— És mit láttunk ott? Ugy-e sok szépet?

— Meghiszem azt! Meg is nézném még akár tizszer is.

— Csakhogy most nem nézni fogjuk, hanem mi magunk csináljuk meg.

Tibike hitetlenül nézett Tinikére.

— Ugyan már no! Hiszen az nem lehet. Mamácska nem fogja megengedni, hogy lovat hozzunk ide a szobába. Azután meg nincs is lovunk.

— Nem is szükséges. Láttunk ott sokat, amihez nem köll ló, csak ügyesség. Az a kérdés, ügyesek vagyunk-e?

— Meghiszem azt! Már legalább én magam az vagyok, annyi bizonyos. Tegnap is mondta Gazsi bácsi, mikor a kocsijáról leugrottam: »Ügyes kópé«.

— Annál jobb! És ha jól tudsz ugrani, akkor én már tudok is egy produkciót, amit nagyon jól fogsz csinálhatni.

— Mi legyen az?

— Abroncson keresztül ugrani.

Tibike nem igen lelkesedett ezért a produkcióért.

— Hm! Gondolod, hogy azt is tudom?

— Bizonyos vagyok benne. Hiszen az nagyon könnyü.

— No, nem bánom, megpróbálom.

— Meg bizony... Mindent megpróbálunk... most mindjárt rendezünk

főpróbát és ami legjobban sikerül, azt fogjuk holnap produkálni. Majd kapunk ám sok sűrű tapsot!

Ez a kilátás fölbuzdította Tibikét is.

— Fogjunk hozzá. Legelőször is az én abroncs-ugrásomhoz. De hol veszünk hozzá való abroncsot?

— Oh, nagyon jó lesz az a hajtó abroncs, amellyel futkosni szoktunk.

Az csakugyan elég nagy volt. Előke-resték és Tinike fölállt vele egy székre.

— Micsoda? Olyan magasra akarod tartani? tiltakozott Tibike. Az nem lehet, hiszen csak gyalogosan leszünk.

Tinike váltig vitatta, hogy ugy köll, de Tibike makacsul megmaradt a mellett, hogy ő csak keresztül ugrik, de magasba nem. Tinike leszállt a székről.

— No jól van, hát próbáljuk így. Lehet így is nagyon szép. Indulj neki! Egy, kettő, három!

Tinike erősen tartotta az abroncsot, Tibike pedig neki iramodott.

— De nagyon magasra ne tartsd ám!

— Ne félj semmit ... vigyázok én, mekkorát ugrol.

Nem is volt abban hiba, hogy ne vigyázott volna. És Tibike is gyönyörűen ugrott, hogy akármelyik kötél-tánczos is bizonyosan megirigyelte volna. Így aztán én nem tudhatom, mert ők maguk sem tudták, hol volt a hiba, de valahol mégis volt. Mert hát Tibike gyönyörűen bele ugrott az abroncsba, de azután valamiképen vagy a feje, vagy a lába akadt bele az abroncsba, kiütötte Tinikének a kezéből; és a jeles művész abroncsostul, mindenestül elvágódott a földön, csak ugy nyekkent belé.

— Jaj no! kiáltott fel ijedten.

— Nem sikerülhet mindjárt, biztatta Tinike. Állj föl és próbáljuk újra.

Felállni felállt Tibike, de újabb próbára semmi kedve sem volt. Tapogatta a könyökét és így szólt:

— Ez nem ér semmit ... ez csak akkor szép, ha lóhátról ugrik az ember. Ezt nem csinálom. Gondoljunk ki egyebet.

— Jól van, hát próbáljunk egyebet. Hát ... hát például próbáljuk azt, hogy

lehet
tani.

—
ugrál
én m
fogok

—
tudor
fogot

—
lábar
rajta.

A
jókor
fejére
földő
segít
zsám

—
szólt
a ka

—
tartó

lehet valami tárgyat egyensúlyban tartani... emlékszel?... ezt is láttuk.

— Az nagyon jó lesz, nem köll vele ugrálni. Te sétálj valamivel a fejedem, én meg hanyatt fekszem és a talpamon fogok valamit egyensúlyban tartani.

— Pompás lesz! Ez tetszeni fog, tudom. Én ezzel a kancsóval a fejemen fogot sétálni.

— Én meg ezt a zsámolyt fogom a lábam fejem himbálni. Majd bámulnak rajta.

A pohárszékről előkerítettek egy jókora kancsót s ezt Tinike föltette a fejére. Tibike pedig hanyatt feküdt a földön és magasra tartva lábait, Tinike segítségével elhelyezte rajtok a nehéz zsámolyt.

— Ez nagyszerű produkció lesz! szólt Tinike. Nézd, mily szépen megáll a kancsó a fejemen.

— Az ám! De hát én mily szépen tartom a zsámolyt.

— Nagyon szépen. De így ez még nem elég. Most már föl kell löknöd a zsámolyt magasra és újra megfognod a lábaiddal.

— Meg is teszem. Az nagyon könnyű. Neked meg tánczolnod kell a kancsóval, de úgy, hogy ne tartsd a kezekkel.

— Természetesen! Ez lesz ám valami. Az bizonyos, hogy ebből lett is valami, még pedig rögtön. Mert egyszerre csak valami csörömpölés hangzott és ugyanakkor nagy zuhanás és egyszerre két nagy kiáltás is.

— Jaj, jaj! Az orrom!

— Jaj, jaj! A lábam! Juj de fáj! Bizonyosan laposra nyomta az a haszontalan kancsó!

— Oh, de hát az én orrom!... Bizonyosan letört a hegye! Ez a hitvány zsámoly olyan nehéz!

A Tibike orra hegye nem tört le, hanem a kancsónak igen is betört a hasa, ami ha talán nem fáj is a kancsónak, de azért mégis nagy baj volt. Mert azt a kancsót a mama minden nap

használja. Ha így a kezébe kerül, majd megköszöni.

Ennek láttára el is mult rögtön minden fájdalom Tinikének a lába ujjából, de még Tibikének is az orra hegyéből, és mind a ketten talpra ugrottak.

— Ezt a kancsót el köll dugnunk valahová, szolt Tinike.

— El bizony! Ha valaki be találna jönni...

— De most ki sem vihetjük, mert akkor is megláthatnák.

— Rejtsük el ide a fiókba. Majd este sötétben kivisszük.

Nem volt hátra egyéb, hát ezt tették. Szerencsére addig nem jött senki. Így meg is nyugodtak és megint produkcióra gondoltak. Vagyis, az igazat megvallva, csak Tinike gondolt rá, mert Tibike annyira tapogatta a sajtó orrát, hogy csak ezen járt most az esze.

— Ezek a produkciók nem sokat érnek ezekkel nem igen boldogulnánk. Most kell kitalálnunk.

— Én már nem tudok semmit.

— Oh dehogy nem, csak gondolkozunk egy kicsit. Láttunk még egyebet is sokat. Például: milyen szép volt az, mikor a kötél-tánczos végig sétált a kötélen.

— Persze! De ha leesik a magasból, hát kitöri a nyakát.

— Csakhogy mi nem fogunk olyan magasban sétálni és nem eshetik bajunk, még ha leesünk is. De nem is fogunk leesni

— No jó, hát nem bánom. De kötélünk sincs.

— Holnapra majd kerítünk valahonnan. Most a próbát megtarthatjuk más-

kép is. Nézd, itt ez a pálcza... ez éppen olyan vastag, mint a kötél. Ha ezen végig tudunk sétálni, akkor a kötélen is tudunk. Ezt nem is köll kifeszíteni, csak két széknak a szélire fektetjük.

— No, ez csakugyan jó lesz. Ez legalább nem hajlik. De mégis mintha nagyon vékony volna... bajos lesz rajta megállni.

— A próbánál eleinte segíünk magunkon... itt az apa hegymászó botja, erre majd rátámaszkodunk.

Igy már egészen jó volt. Szembe állítottak két széket és a rudat keresztül fektették. Aztán Tinike vállalkozott az első próbára. Ő indítványozta, illik, hogy

ő mutassa meg először, milyen könnyű az.

Amint rálépett a vékony botocskára, ez persze mozogni kezdett.

Tarts

megm

A

nem v

azt m

len tá

azt h

mondj

Mer

amig

volt é

De an

egésze

ahogy

Iger

egyens

hallat

nagyo

követk

hevert

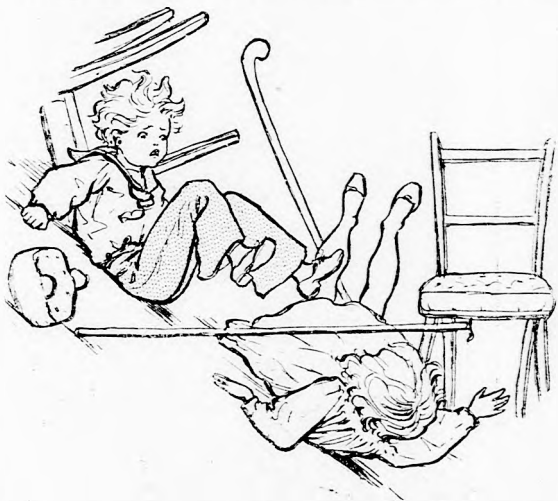
— Fogd meg a végét, szolt Tibikének. Tartsd erősen, hogy ne mozoghasson.

— Tartom. Ne félj semmit, nem fog megmozdulni.

A botocska nem is mozdult, abban nem volt hiba. Hanem azért mégis csak azt mondom én, hogy aki nem tud kötélen táncolni, ne táncoljon kötélen. Sőt azt hiszem, Tinike és Tibike is azt mondják már most.

Mert addig nagyon jól ment minden, amíg Tinikének a fél lába a széken volt és csak a másikkal lépett a botra. De amint ezzel is a vékony botra lépett, egészen máskép sült el a próba, mint ahogy várták.

Igenis; mert legott elvesztette az egyensúlyt és aztán két rémült sikoltás hallatszott: a két művész, a két bot nagyon zuhant, a szék felfordult s a következő pillanatban mindnyájan ott heverték elterülve a földön. S valamiké-

pen a szék és a botok nem mozdultak, úgy Tinike és Tibike is mozdulatlanul

feküdtek jó ideig, azt sem tudták, élnek-e még vagy már meghaltak.

Hanem ez már akkora zenebonával járt, hogy a mama a harmadik szobában is meghallotta; ijedten futott oda s fölszedte a földről a szerencsétlenül járt kötél-tánczosokat. Jó szerencse, hogy a baj nem volt akkora, mint az ijedtség, ámbátor egészen kicsi mégsem volt. Tinike úgy megrándította a lábát, hogy alig-alig birt ráállni. Tibike pedig, akit Tinike ütött le estében a lábáról, fejével a szék lábához vágódott, úgy hogy rögtön hatalmas és fájdalmas daganat támadt a koponyáján. Most már tapogathatta ezt is, az orrát is.

Arról persze szó sem lehetett, hogy a mama előtt eltikolhassák, miképen és miből következett be ez a nagy veszedelem. El kellett mondani mindent.

— Oh ti oktondiak! szolt a mama kissé boszusan. Mielőtt olyanba fogtok, amit még soha sem próbáltatok, nem tudjátok megkérdezni, nektek való-e? Mi lesz most a tulságos vállalkozásból, tudjátok-e? Azt csak nem tehetjük, hogy vendégeket lássunk itt, mikor ti sántikálva, bekötött fejjel nyögtök? Meg köll tehát izennem a meghivottaknak, hogy ne jőjjenek, nem lesz semmi a holnapi mulatságból.

Tinike és Tibike bölcsen belátták, hogy ilyen állapotban csakugyan nem fogadhatnak vendéget. Bele is nyugodtak, de hát sohajtani nagyot sohajtottak hozzá.

Busan, leverten kuporogtak ott egymás mellett. Egyik sem szólt, de mindegyik gondolt valamit.

— De hiszen nem fogok én bele többé olyanba, amihez nem értek! Legalább amíg a mamától tanácsot nem kérek. Elég volt belőle egy főpróba.

ÜNNEPLÖBEN ÉS PONGYOLÁN.

JAJ, az a rossz Kelemen,
Hogy biztatott fel engem!

Hagyjam gyorsan el a házat —
Pompásan megkocsikáztat.

S hogy legcsinosabb ruhám'
Erzsók dada adta rám —
Egyszerre csak mit kell látnom? ...
Más ül az én taligámon!

No, ez nem szép, Kelemen!
Mért biztattál fel engem?
Ünneplőmben itten állok ...
De hiába nézek, várok!

»Nagyon természetesen« —
(Igy válaszol Kelemen)
»Megrontanám szép ruhádat,
Ha a porban hurrzolnálak!

Pongyolát váltás sebesen,
»S viszlek!« — így szólt Kelemen.
»Lám Juliska pongyolán van —
»Viszem is a taligámban!«

hallats
be aka
Sipolá
messzi
kelt v
házak
utczán

szólat
Az
pajtás
szinte

hogy
effélet
csoda

ria. M
messze
ott üt

házak

netes
csak n

oda, t

hiszen

Elm
ugyan

A PALKÓ KÉT PICZULÁJA.

— Beszélyke. —

(Képpel a czimlapon.)

AZA felé ballagott Palkó a műhelyből, mikor a hosszú utca tulsó végéről nagy láрма hallatszott egészen oda, ahol ő éppen be akart fordulni egy kis mellék utczába. Sipolás, dudálás, trombitálás hangzott s messziről úgy látszott, mintha lába kelt volna az egész kis városnak és a házak ott sétálnának most mind az utcán.

— Ejnye, ugyan mi lehet ott?

— Talán bizony ki sem találod? szólalt meg valaki éppen mellette.

Az a valaki Bertók volt, Palinak jó pajtása a szomszéd műhelyből. Palkó szinte neheztelve felelé:

— Hogy ki nem találom? Persze hogy nem, mikor még soha sem láttam efféjét. Hát te talán tudod, hogy micsoda?

— Igen is tudom. Ez vándor menaszéria. Még azt is tudom, hogy innen nem messze a nagy piaczon fog megállani, ott üti föl a sátorfáját.

— Hát aztán mi van azokban a házakban, melyek amott mennek?

— Mi volna más, mint csupa rettenetes vadállat, amilyen nálunk nincs, csak messze az operenciás tengeren tul.

— Jaj de szeretném látni! Menjünk oda, talán meglátunk valamit.

— Nem bánom, menjünk. De azt hiszem, látni most nem sokat fogunk.

Elmentek mégis, de Bertóknak csakugyan igaza lett, nem láttak semmit.

Befurakodtak az emberek közé, egészen előre a menaszériás kocsihoz, de közelről sem láttak többet, mint messziről, — látták a kerekre rakott nagy deszka bódékat, melyek elébe sovány vén lovak voltak befogva.

— No, ezért kár volt ide furakodni, elégedetlenkedett Palkó. Legalább ablak volna ezeken a kerek faházakon, hogy az ember egy kicsit benézhetne.

— Van is ablak; nézd, ott legfölül.

— Köszönöm szépen, oda nem lehet fölkapaszzkodni. Ugy kellene, hogy itt lenn legyen és beláthasson az ember.

* Bertók, aki már sokkal tapasztaltabb legény volt, nagyot nevetett.

— Hogy is ne! Persze, ingyen szeretné látni. Azt más is szeretné, de akkor miből élne a menaszériás? Meg a sok szép fenevadnak min vásárolná a tömérdek enni valót? Mert az oroszán, tigris mindennap ebédet kíván, csak úgy mint jó magunk. Fizetni köll ám, aki látni akarja.

Már erre nagyon elkomolyodott a Palkó ábrázatja. Mert hát jóra való, szorgalmas mesterinas volt ő, derekasan tanulta is a mesterségét, de bizony pénz most még nagyon ritkán tévedt az ő zsebébe; legföljebb ha a majszter valami kész munkát küldött vele a megrendelőnek, akkor kapott néhány krajczárt. Éppen most pedig egy árva krajczárja sem volt. És legalább ne bömbölt volna ott bent az az oroszán oly rettentő gyönyörűen! De ezt most hallja és ne lássa!

— Ki tudja... hátha éppen mostanában kapok majd egy kis pénzecskét...

nem fogom elkölteni, nem veszek se pereczet, se más nyalánkságot... össze gyűjtöm. Megkérem az öreg-legényt, hogy csak küldözzön az urakhoz a kész munkával... szeret ő engem, megteszi.

Ez a gondolat megvigasztalta Palkót s reménykedni kezdett. Össze is beszélt Bertókkal, hogy majd együtt mennek. Mert Bertók biztosan tudta, hogy neki meglesz a rávaló pénze, az ő apja módosabb ember volt, míg Palkónak csak szegény özvegy anyja, akitől nem telt egy fillér sem az ilyen mulatságra.

Elkisérték a menazseriát egészen a nagy-piaczra, hol a menazseriás az egyik kocszi bakjáról kihirdette, hogy ma pihentetni kell az állatokat, de holnapra berendezni a sátort és aztán egy hétig minden nap reggeltől estig látható lesz ez a világhírű menazseria, még pedig bámulatos olcsón, mert csak husz krajczárt kell fizetni.

— Csak husz krajczár! Ez igazán nem sok, szólt Bertók.

— Husz krajczár! Söhajtott Palkó! Az borzasztó summa! Annyit én egy hét alatt össze nem szedek.

— Ki tudja? Hátha szerencséd lesz?

Palkó sem tehetett egyebet, minthogy reménységgel biztatta magát. Nem is járt most egyeben az esze, mint az oroszlánon, tigrisen, majmokon, krokodiluson, melyeket annyira szeretne látni. Csak ne volna olyan sürgetős a dolog! De mindössze egy hétig lesz itt ez a szép látni való!

Az első nap nagyon rosszul mult el. Éppenséggel sehová sem küldték Palkót, nem kapott egy krajczárt sem. A második napon kissé jobban kedvezett a sze-

rencséje, kapott egy négy-krajczárost. Kezdetnek ez már valami.

A harmadik nap megint rosszul folyt s Palkónak nagyon fogyni kezdett a reménysége.

— Szörnyűség, milyen gyorsan mulik az idő! Mindjárt itt lesz a hét vége... elviszik az oroszlánokat, tigriseket... és én nem látom meg!

Most már, hogy annyira tele volt vele a feje, egészen boldogtalan volt, ha csak rá gondolt is, hogy ez a nagy kívánsága nem teljesül. Még azonban bizakodott, és más nap megint föléledt a reménye, mert újra szaporodott a kincse néhány krajczárral. És azontul valóságos szerencse-fia lett s mikor szombaton este a majszter mindenféle nehéz holmival tele rakottládát adott a hátára, hogy vigye egy boltba, Palkó szinte tánczolva szeretett volna végig menni az utcán. Megpillantotta a tulsó oldalon Bertókot és diadalmasan kiáltá neki: (Lásd a képet a czimlapon.)

— Megvan, Bertók, megvan! Holnap megyünk oroszlánt nézni! Van ám már pénzem!

— Ideje! Holnap lesz az utolsó napja. Majd elmegyek érted mindjárt ebéd után.

Bertók bement a maga műhelyébe, Palkó pedig csak még vigabban ugrált, de csak az utca sarkáig. Ott hirtelen bele ütközött valakibe.

— Jaj Istenem! Oh Palkó! Oda a tej!

Az ám ni! Egy nagy bögre hevert darabokra törve a kövezeten, nagy fehér tócsában. Biz' annak vége, bögrének is, tejnek is.

Ijedte
Palkó
Zsuzsika

— H
a néné

Palkó
zsika ne
mit mor
attól, h
haragu,
gény ár
nagyon
a vacso
rétül!

— I
kétségb

Palkó
tejes tó

— Sa
zsika . .
én is si
hirtelen

— E
vagy a
A néné
kikapok
a nád

Ha
nyilal
Katoná
a bünt
zsika!
ha mos
szomor

Hirt
szólt:

— M
a bajor

Ijedten bámultak rá mind a ketten: Palkó is, meg Zsuzsika is. Csakhogy Zsuzsika aztán sirva fakadt.

— Hogy menjek most haza! Mit mond a néném!

Palkó nagyon jól tudta, hogy Zsuzsika nem éppen csak attól félt, hogy mit mond a nagynénje, hanem inkább attól, hogy verést kap. Mert hirtelen haragu, indulatos asszony volt és a szegény árva Zsuzsikának bizony sokszor nagyon rossz dolga volt. Hát még mikor a vacsorára való tej tönkre megy bögréstül!

— Inkább haza sem megyek, zokogta kétségbe esetten.

Palkó kissé zavartan nézegetett hol a tejes tócsára, hol a siró Zsuzsikára.

— Sajnálom . . . igazán sajnálom, Zsuzsika . . . de lásd, én nem tehetek róla, én is siettem ugyan, de te meg nagyon hirtelen befordultál itt a sarkon.

— Hisz' én nem mondom, hogy te vagy az oka, szólt Zsuzsika sohajtva. A néninek is hiába mondanám . . . ugyanis kikapok! Oh! Olyan keményen üt azzal a nádpálczával . . . úgy fáj!

Ha Bertók mondja ezt, talán nem nyilal úgy bele Palkónak a szívébe. Katona dolog, hogy pajkos fiu elviselje a büntetést. De ez a szegény kis Zsuzsika! Olyan gyöngé, szelid leányka . . . ha most haza megy . . . az már mégis szomorú lesz!

Hirtelen, maga sem tudta mért, így szólt:

— Ne sirj no, Zsuzsika. Segíthetünk a bajon. Van nekem pénzem, talán kifutja

belőle ilyen cserép bögre meg a tej. Ugy aztán nem lesz semmi bajod.

A kis leány oly boldogan, oly hálásan pillantott Palkóra, hogy ez akár még a kabátját is oda adta volna, csak meg legyen a bögre és a tejecske. De hát elég volt a két tizeske is. Éppen annyiba került a bögre és a bele való tej.

Zsuzsika egészen megvigasztalódva, boldogan tért haza. Azt sem mondhatnám, hogy Palkó elégedetlen lett volna magával, mikor estére haza tért. De most nem ugrándozott, hanem csendes és komoly volt. És mikor lefeküdt, bizony titkon sohajtott is egy kicsit.

Másnap reggel, mikor már nagyot aludt a történetekre, akkor sem sajnálta, amit tett; de már az nem csoda, hogy elgondolkozott magában.

— Kár, hogy így történt . . . Menyire iparkodtam egész héten . . . hogy örültem a mai napnak és most mindennek vége! Bizony kár! No de én ezt könnyebben elviselem, mintha szegény Zsuzsika kemény büntetést kapott volna. Azért mégsem bánom, hogy megtettem. De most Bertóknak meg köll mondanom, hogy nem megyek vele . . . már nem nézem meg az oroszlanokat.

Megindult, de amint a kapu alá ért, előtte termett a Zsuzska nagynénje.

— Jöszte csak, Palkó! Mondd csak, igazán úgy volt az azzal a tejes-bögrével, ahogy Zsuzsika mondja?

Palkó ugyancsak megijedt. De az öreg asszony nevetve így szólt:

— Ne ijedj meg, no! Hiszen amit tettél, az nagyon szép és derék tett volt. És ha te olyan nagylelkű tudtál

lenni, én sem vagyok ám valami gonosz sárkány, ha meg is büntetem néha Zsuzsikát, mikor gondatlan. De ha hibája nélkül esik baj, nincs mitől félnie. A te károdát pedig nem kívánom; csak azt ne gondold máskor, hogy nem ismerek rá a bögrére. Itt a pénzed, költsd arra, amire magad szántad. Anyádnak és a mesterednek pedig majd megmondom, hogy derék fiu vagy.

Ekképen Palkó mégis meglátta az oroslánokat. És kétszeres öröme lett bennök; úgy érezte, mintha nagy jutalomkép jutott volna része ebben az örömben. El is tökéltte magában, hogy ezentul is megteszi a jót, ahol csak teheti, még ha áldozata nem fog is megtérülni.

NYELVTÖRŐ.

— *Ügyes kis gyermekek számára.* —

Össze gyűjtötte **Béla bácsi.**

Fáni, Fáni, fúrge Fáni, fogd e finom fázvánfőt, finom falat fogadra, fa-fazékban forrva főtt.

*

Vége Vig Andrásnak, mert neki sirt ásnak, ma ásnak Andrásnak, holnap ásnak másnak.

*

A kerekes kerekét kereken kerekíti kerekre.

*

Soha sem hallottam olyan szépen szóló szép sip-szót, mint a szász-sebesi szépen szóló szép sip-szó.

*

Uj kő-kut körül ireg-forog kurta farku törpe, tarka-barka tyuk.

*

Gyöngyöm Györgyöm göndör szörődön gyöngyörön ömöljön.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Haraszthy Lenke. Köszönet a három szalonkáért. Pompás volt a pecsenye. — **Schweiger Irma.** Szép leveleden megilletődtem. Gondoskodom róla, hogy nyárára kapjatok valamely föl-adást. A pályázat hármas lesz. — **Székely Katinka.** Én is tartom a régi barátságot. A levél b.-gyűjteményt hozzám is beküldhetitek. Derék, szorgalmas, szerény kis tanulókat gyá-molítok az árán. — **Feldman Szidi.** A hibát legott jóvá tettem. Irásod, ha 7 éves korodat tekintem, igen csinos. Ha »gyönyörűnek« talá-lod a »Kis Lap«-ot, ezt én kedvesnek talá-lom. — **Szinyei M. Rózsika.** Mivel ez idő szerint ha éhező gyermekről igenis, de fázó-ról már szó nem lehet: lelkes adakozó-sod felét a sz.-nidei gyermek-telep javára fordítottam, ahol meg a nagy városnak nyáron forró lakásaiban fuldokló szegény gyermekek a kék hegyek alján zöldelő erdők, és csergedező patakoktól átmetszett völ-gyek friss levegőjén futkosnak és játszanak boldogan; amely boldogság megszerzéséhez te is hozzá járultál.

JÓTÉKONYSÁG.

Árva- és Thuróczi vármegyei inséges hazánkfiak fölségelésére küldöttek:
Reitzer Margit és Alice 4 frt 70 kr.,
Schweiger Irma gyűjtése 5 frt 28 kr.,
(Egyes adakozók: apa 1 frt., mama 1 frt.,
Karesi k. a. 1 frt., Margit 10 kr., Andor
10 kr., Rózsika 5 kr., Mórka 3 kr., nagy-
mama 50 kr., Lajos bácsi 50 kr., Kari
néni 50 kr., Katinka és Irma 50 kr.)
Kiss Berta 1 frt., Koch Pepi és Janka
gyűjtése 2 frt 40 kr., (Egyes adakozók:
nagy-mama 20 kr., apa 40 kr., mama 20 kr.,
nagybácsi 20 kr., Béla 20 kr., Nándor
20 kr., Pepi 50 kr., Janka 50 kr.) Kéler
Ida és Jolán 2 frt., Szöllősy Aurél 2 frt.
Szinyei M. Rózsika 2 frt., Durszky
Paula 1 frt.,

*

A szegény isk. gyermekek szünidei telepére: Szinyei M. Rózsika 2 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.